

• door Gerda Hoddenbagh-Los

Vrouwen in de Bijbel: Rispa (2 Samuël 21:1-14)

Terwijl van de vrouw(en) van Saul geen naam bekend is, wordt zijn bijvrouw bij name genoemd: Rispa, dochter van Ajja. Saul verwekte bij haar twee zonen: Armoni en Mefiboseth (andere dan 4:4). Als Saul sterft, volgt zijn zoon Isboseth hem op, bijgestaan door Abner, de legeroverste. Die ziet zijn kans schoon en heeft gemeenschap met Rispa (3:7 - Uit een stuk machtsvertoon? Vgl. 2 Sam. 16:20-22).

Recht

Pas in hoofdstuk 21 wordt Rispa opnieuw genoemd. Inmiddels is David koning over heel Israël. Helaas krijgt het land te maken met een drie jaar durende hongersnood. God laat desgevraagd de oorzaak zien: op het huis van Saul rust een bloedschuld vanwege een verbroken belofte aan de Gibeonieten. Uit de nakomelingen van Saul moeten zeven mannen worden opgehangen; twee daarvan zijn de zonen van Rispa. Hoe reageert Rispa? Kwijnt ze weg in haar verdriet? Komt ze op voor haar zonen? Organiseert zij een stil protest zoals de 'dwaze moeders' in Argentinië, die zich nu al jarenlang wekelijks verzamelen op het Plaza de Mayo? Rispa wordt wel gezien als voorbeeld voor deze beweging, maar er is wel degelijk verschil. De 'dwaze moeders' protesteren tegen onrecht (de verdwijning van hun geliefden). God staat echter in Zijn recht. Hij houdt zich aan Zijn beloften en ook Saul had dit moeten doen. De Gibeonieten is kwaad aangedaan, de Naam van de Here is hierdoor geschaad en God eist genoegdoening. Dit is een goddelijk principe. Bij Hem verjaart geen misdrijf. 'Zonder bloedstorting is er geen vergeving' (Hebr. 9:22). Alleen, voor Rispa is het intens verdrietig dat juist zij haar zonen moet afstaan om de bloedschuld te betalen die rust op het huis van Saul.

Rouw

Rispa doet haar naam eer aan ('vurige kool' zie o.a. Jes. 6:6). Al kan zij de dood van haar zonen niet voorkomen, ze zal hun lichamen tot het uiterste beschermen. Nooit zal zij toelaten dat vogels, of welk gedierte dan ook, hun lichamen zullen aantasten. Als teken van rouw neemt Rispa een grove lap stof, een soort zak, die zij uitspreidt op de rots waar haar zonen zijn opgehangen. Dag en nacht is zij paraat, zes maanden lang, tot er water van de hemel op hen neerstroomt. Wat een volharding! Zoiets doet alleen een vurig liefhebbende moeder. Als dit bericht (eindelijk) tot David doordringt, komt hij in actie. Hij haalt de beenderen van Saul en Jonathan uit Jabes in Gilead en begraaft deze, samen met de lichamen van Armoni en Mefiboseth. Rispa kan naar huis, haar taak is volbracht. Hierna ontfermt God zich over het land (:14b)

Nog een moeder

Ongemerkt dringt de vergelijking zich op met een andere moeder die de dood van haar zoon moest aanzien: Maria. Terwijl het niet helemaal duidelijk is of de zonen van Rispa zelf onderdeel waren van de schuld, geldt voor de zoon van Maria: volkomen onschuldig. Rispa heeft nooit geweten dat de dood van haar twee zonen vooruit wezen naar de dood van de Zoon. Ook Hij werd na Zijn dood begraven, maar God zij dank is het daarbij niet gebleven. Als bewijs dat aan Gods rechtvaardige eis is voldaan, stond Hij op uit de dood. Nu zit Hij aan Gods rechterhand, wachtend op het moment dat Hij zal terugkeren. De dood heeft niet het laatste woord. Heeft Rispa dat geloofd?

Vraag: Wat is jouw eerste reactie bij het lezen van deze geschiedenis?